

Greventop-Castenskjold: Saaledes som denne Sag foreligger, kan jeg næres med at bemærke, at jeg ganske henholder mig til, hvad jeg ved forrige Behandling udtalte om den. Jeg har allerede den Gang, da der var blevet doleret over, at Ansøgerinden søgte Indfødsret for at naae et vist oeconomic Maal, paavist, at, naar hun ikke havde været saa ærlig at nævne dette Maal, vilde der kun have været Spørgsmaal om, hvorvidt en Dame overhovedet skal være berettiget til at faae Indfødsret eller ikke. Efter min Anskuelse forekommer det mig nu, at denne Dame, uagtet hun selvfølgelig ikke higer efter politiske Rettigheder, hvad der vistnok aldeles ikke har været, og heller ikke for Eiden kan være Tale om, dog efter 22 Mars Stræben her i Landet har gjort sig fortjent til, at man modtager hende med Velvillie. Hvis Noget af de Herrer, som her ere tilstede, skulde have Børn, Forældre eller Venner i Udlandet, der kunde ønske der at opnaae det Samme for sig som det, der her er Tale om, nemlig at blive fuldstændigt optagen i det paagjældende Statsfamsund, da vil jeg ønske dem, at de ikke maae møde den samme Behandling der, som denne Dame nu har mødt her.

Andrø: Jeg maa for mit Vedkommende tilstaae, at det var med en ikke ganske ringe Overræffelse, at jeg paa min Plads fandt nærværende Endringsforslag; thi, man sigte nu, hvad man sigte vil, saa maatte det dog antages at være et stort og afgjørende Spørgsmaal — og det er jo ogsaa af den meget ærede Ordfører blevet erklæret for et vigtigt Principspørgsmaal, der her foreligger, — der skulde foranledige til, at man i en Sag som denne ved 3die Behandling vilde gjøre Forsøg paa at omgjøre en Beslutning, som er tagen ved 2den Behandling. Jeg har nu gjort mig al mulig Umage for at komme efter, hvilken Fare der da skulde aabne sig for vor Fremtid, hvis den forrige Gang tagne Beslutning opretholdes, men jeg maa tilstaae, at det har været mig umuligt at opdage den. Jeg

har vel gjentagne Gange hørt, at vi indstændigt opfordredes til dog at vogte os for at fastholde den tidligere Afgjørelse; men jeg har ikke seet, hvad der kan motivere en Opfordring af denne Bestaffenhed, med mindre man vil lægge den store Fare deri — og dertil maa vel Spørgsmaalet til Syvende og Sidst reent og klart reduceres —, at det er en Kvinde, der søger om Indfødsret. Det synes mig nemlig at staae fuldkommen klart, at der efter den Maalestok, der af Udvalget med Thingets Billigelse er bleven fulgt ved Behandlingen af Lovforslaget for alle de andre paagjældende Personers Vedkommende, aldeles ikke vil kunne opkastes den mindste Tvivl om, at ogsaa nærværende Person maatte faae Indfødsret, hvis det ikke var en Kvinde. Det er en Person, som har været i 22 Mar her i Landet, og om hvilken jo ikke Noget har været istand til at reise mindste Tvivl om, at hun i alle Henseender har opfyldt de Betingelser for Hæderlighed, som man iverigt vil gjøre gjældende. At det skulde være Noget, der skulde tale i hendes Disfavør, at hun muligt derved kunde opnaae oeconomicke Fordele — Noget, som forøvrigt synes stærkt at betvivles fra forskjellige Sider —, kan jeg heller aldeles ikke troe, eftersom det ikke vilde blive anseet for relevant, hvis det var en Mand; thi vi havde jo ved forrige Behandling med en heel Række af Mænd at gjøre, om hvilke det ogsaa blev oplyst, at oeconomicke Fordele just vare det sandsynlige Motiv for dem til at ønske Indfødsret. Men det er altsaa Spørgsmaalet — og dertil forekommer Sagen mig ganske simpelt og klart at reducere sig —: Vil man tilstede, at en Kvinde faaer Indfødsret? Jeg kan nu for mit Vedkommende ikke paa nogen Maade indsee, hvorfor hun ikke skulde kunne faae den. At hun ikke kan gaae til Valgmøder og blive valgt til Rigsdagen, forekommer mig aldeles irrelevant. Som af en anden æret Taler fremhævet, kunde jo den reent moralske Side være af vægtig Betydning for hende. Men det er i ethvert Tilfælde Noget, synes det mig, hvori vi ikke skulle blande